

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΝ ΨΕΥΤΙΑ

Η «ζώνη της αλήθειας» στη γυναίκα. Τα περιεργα και ρακματα του Ρώσου ψυχολόγου Β. Όρλωφ. Πως προδίδονται η γυναίκες όταν λένε ψέματα. Η παρξένες ιδιότητες της «αποκαμίνης». Ένα ναρκωτικό που άφινει άετιχο τη μνήμη. Ο «πνευμοκαρδιοσφυμογράφος» του Αμερικανου καθηγητου Βόλλμερ, κλπ. κλπ.

ΛΟΙ μας αναγνωρίζουμε ότι είνε αναμφισβήτητη ή χρησιμότης αλλά κι' ή σπουδαιότης μιας μεθόδου με την οποία να μπορούμε να βρούμε αν ένα πρόσωπο μάς λέει αλήθεια ή όχι. Οι επιστήμονες από χρόνια τώρα προσπαθούν ν' ανακαλύψουν ένα τέτοιο σύστημα ή και μια μηχανή αλήθης, γιατί έχουν τη γνώμη ότι δεν είνε αδατόφωστη ή ανακάλυψη της αλήθειας... Χρειάζεται όμως μια άτελειστη σειρά από μακροχρόνια πειράματα, μελέτες, αναζητήσεις κι' αδιάκοπες προσπάθειες για να μωρφή κανείς να φτάση στην πραγματοποίησή μιας τέτοιας ιδέας που γίνεται σάν χιούμα...

Έλατε λοιπόν να ρίξουμε μια ματιά στις διάφορες μεθόδους που έχουν βρη ή είνε επστήμονες, για να μπορούν ν' ανακαλύψουν πότε ένας άνθρωπος μάς λέει ψέματα.

Ένας Ρώσος ψυχολόγος, παραδείγματος χάριν, που ζή σήμερα στο Παρίσι, ο περίφημος δόκτωρ Βόρως Όρλωφ, μάς βεβαιώνει ότι ένας προσεχτικώς παρατηρητής μπορεί σχεδόν πάντοτε να καταλάβη αν ο συνομιλητής του λέει αλήθεια ή ψέματα. Ο άνδρας, έξηγει ο Ρώσος επιστήμων, είνε ένας πολύ καλός ήθοικός. Προδίδεται εύκολα όταν ψεύδεται, από την έκφραση του προσώπου του, από το βλέμμα του κι' από τον τόνο της φωνής του. Δεν συμβαίνει ωστόσο το ίδιο και με τη γυναίκα. Η γυναίκα είνε γεννημένη ήθοικός! Καταφέρνει πάντα με μια άφανταστη εύκολία να παήη με μεγάλη τέχνη όποιο ρόλο θέλει και με τόσο φυσικότητα, μάλιστα, ώστε ξεγελάει διαρκώς όχι μόνο τους άνδρες, αλλά κι' αυτές άκαμης τις διαφάδες της!...

Δεν ιτάραχει, λοιπόν, κανέναν τρόπο για να «πιάσουμε» τη γυναίκα, όταν λέει ψέματα;

Ο δόκτωρ Όρλωφ μάς συμβουλεύει να μη αποελιζόμεθα. Έχει άμφρόση τη ζωή του στην ανακάλυψη μιας τέτοιας μεθόδου κι' είνε τίτηχης που μπορεί σήμερα να παρουσιάση στον κόσμο το αποτέλεσμα τόσον και τόσον πειραμάτων του. Έχει βοηθό δικιάη το μυστικό της γυναίκιας ψευτιάς. Αυτό το μυστικό βρίσκεται στη μέση του στήθους των γυναικών. Έκει είνε ή «ζώνη της αλήθειας» ή «της ψευτίας». Όταν λέει ψέματα μια γυναίκα, ή επδουμίδα της κι' αυτό το μέρος κοκκινίζει άδύρατα σχεδόν για τους άλλους, άρακι άμως φανερά για έναν έξηρακμένο παρατηρητή που αντίλαμβάνεται άμέσως το άνοκαλυπτικό κοκκίνισμα. Μπορεί το μεγάλο της γυναίκιας που λέει ψέματα να μη κοκκινίζουν, όπως συμβαίνει τις περισσότερες φορές, μά είνε αδύνατον να μη κοκκινίζη λιγάκι ή «ζώνη της αλήθειας» ή «της ψευτίας» στη μέση του στήθους της.

Ο δόκτωρ Όρλωφ μάς έξηγει σχετικώς, ότι ιτάραχει ένας τόσο στενός δεσμός μεταξύ του πνεύματος και του σώματος, ώστε ή έσωτερική ταραχή που προκαλείται άναπόφευκτα από το ψέμμα, επιταχίνει πάντα την καρλοσφία και φέρνει ένα ξαφνικό κύμα αίματος στά τριχοειδή άγγεια. Λιτά λοιπόν τα άγγεια σπου βραδύνονται από μέρος που είνε ή «ζώνη της αλήθειας», έχουν μια τόσο μεγάλη εύκαμτητα, ώστε κοκκινίζουν για μια στιγμή την επιδερμίδα και προδίδουν άμέσως τη γυναίκα που λέει ψέματα!...

Ο Ρώσος ψυχολόγος έχει κάνει σχετικώς αναρβήματα πειράματα και πειν καταλήξει στο συμπέρασμα που άναφέραμε, στην περίφημη «ζώνη της αλήθειας», που κάνει όσες γυναίκες το ξέρουν να σκεπάζουν ως έπάνω το στήθος τους, όταν μιλούν, είχε βοηθό διάφορες άλλες πρακτικές μεθόδους, όπως ή ακούλουτος: «Αν ή συνομιλητήριά σας έτοιμάζεται ν' άπαντήση μ' ένα ψέμμα σέ μια ερώτησή σας, θά έπαναλάβη άσυναίσθητως την ερώτηση που της κάνατε!...»

Άλλ' άς μη άδικούμε το «κόραϊον φύλον»... Δεν λένε ψέματα μόνο ή

γυναίκες. Λένε κι' οι άνδρες, κι' όταν φυσικά πρόκειται περί έργαλειματιών, οι άνθρωποι αυτοί δεν προδίδονται και τόσο εύκολα. Στους άνδρες δεν ιτάραχει ή «ζώνη της αλήθειας» στο στήθος. Χρειάζεται λοιπόν μια άλλη μέθοδος και, με την αλήθεια, οι επιστήμονες έχουν κάνει μεγάλες προόδους σ' αυτό το ζήτημα, και δεν έχουν βοη μόνο μια μέθοδο, αλλά αναρβήματα!

Πρώτα άπ' όλα ιτάραχει ή περίφημη «σοκολαμίνη», ο «κόρος της αλήθειας», όπως την λένε οι άστεινομοιοί. Η «σοκολαμίνη» είνε ένα ναρκωτικό για τις καταλακτικές ιδιότητες άδουνοου του περιόργου άναίσθητικού, κι' άρχισε από εκείνη τη στιγμή να πειραματίζεται σέ πολλούς ανθρώπους, καταλήγοντας πάντα στο ίδιο αποτέλεσμα. Όλοι οι άνθρωποι, ύστερα από μια ένεση «σοκολαμίνης», άπαύσταν σάν ήνωτισμένοι στις ερωτήσεις του και του έφανέρωναν άποκρυφες λεπτομέρειες της ιδιωτικής τους ζωής, τις οποίες ο Αμερικανός χειροόργος εξακριβώνει άργότερα ως αληθινές.

Αυτό ο «κόρος της αλήθειας» προκαλέσει βέβαια τον θαυμασμό των άστεινομοιών, αλλά συγχρόνως τους έκανε και να λιηθούν καταλακικά, γιατί δεν μπορούσαν να τον μεταχειριστούν κατά την άναρκασ των κακοποιών, όπως άρκιβός δεν τους επιτρέπεται να τους ήνωτίζουν. Αν ή «σοκολαμίνη» είχε μια πρακτική έφαρμογή, το έργο της άνακρίσεως δεν θά παρουσιάζε πειά καμιά δυσκολία. Οι έργαλειματιοί που κατορθώνουν να βρούσιν το «άλλοθ» και να έξηρακτούν από τη δικαιοσύνη, θά ήνοκαλοούσαν καθαρά και έξωτερα το έργαλειμό τους κι' έτσι θά ήταν περιττοί και οι μάρτυρες κι' όλες ή πολιτικόνες διαδικασίες που καταλήγουν πολλές φορές στην... άθωωσή τους! Ο ήνωτισμός λοιπόν και ή «σοκολαμίνη» είνε δυό τρομερά όπλα κατά των κακοποιών, τα όποια όμως μέχρι της στιγμής παραμένουν άχρησιμοποίητα, γιατί ή άναρκασ διατάζει να πιστήρη στις άποκαλήψεις των... κοκκινόμενων!

Ποιές άλλες μεθόδους ιτάραχουν για την ανακάλυψη της αλήθειας; Υπάργουν άκόμη και δυό έξυπνες μηχανές, ή οποίες μόλις τελειοποιηθούν θά τρομοκρατήσουν τους κακοποιούς ή τους ψεύτες και θά είνε οι άτελείτετοι βοηθητι άστεινομοιών.

Η πρώτη άπ' αυτές τις μηχανές είνε το όργανο που έφευρε έδω και λίγον καιρό ο Γερμανός δόκτωρ Βέγσλερ, στηριζόμενος στο ευμεταβλητό της άντιστάσεως της επιδερμίδος μας στο ήλεκτρικό ρεύμα. Από τα πειράματα λοιπόν που έκανε ανακάλυψε ότι ένας από τους σπουδαιότερους παράγοντες αυτής της άκαταστασίας είνε ή συγκέντρωση που δοκμάζει ο άνθρωπος από τη μια ή την άλλη αίτια. Όταν όμως είμαστε ταραγμένοι ή επδουμίζμας είνε κακός άγωγός του ήλεκτρισμού. Όταν όμως ή επιδερμίδα μας είνε ήγρη, το όμα μας γίνεται καλός άγωγός. Με όσιν λοιπόν αυτή τη διατάσει, ο δόκτωρ Βέγσλερ έβρεξε έναν τρόπο για ν' ανακαλύψη το ψέμμα! Λέει στον άνθρωπο που έξετάζει να βουτήξη δυό δάκτυλα του χειριού του σέ δυό μικρές φιάλες από πορσελίνη, γεμίστες νερό στο όποιο έχει διαλυθεί άλάτι, κι' έπειτα δένει το χέρι του σέ μια μηχανή και διοχετεύει

1) Η «ζώνη της αλήθειας» στο γυναικείο στήθος. 2) Το ήλεκτρικό μηχανάκι που προδίδει τους ψευδομένους.

ΠΑΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Κατά τὸ ἔτος 503 μ.Χ., ἐπὶ τῆς δυναστείας τοῦ Γού-Τι, ἓνας μανδαρινὸς κατηγορήθηκε ὡς ἐγκληματίας καὶ καταδικάστηκε στὴν ἐσχάτη τὸν πικρὸν. Ὅταν ὁ γυῖος τοῦ μανδαρινοῦ ἔμαθε τὴν τρομερὴ ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, κίνησε ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν καὶ κατέβηκε στὴν πρωτεύουσαν, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σώσῃ ὁπωσδήποτε τὸν πατέρα του, θυσιάζοντας ἀκόμα καὶ τὴν ἴδιαν τοῦ τῆ ζωῆν.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, πῆγε στὸ παλάτι καὶ παρακάλεσε νὰ ὀδηγηθῆ ἰκέτως ἐνώπιον τοῦ αυτοκράτορος.

Μόλις ὁ νέος, ποὺ δὲν θὰ ἦταν μεγαλειότερος ἀπὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν, παρουσιάστηκε μπροστῶν τοῦ «Υἱοῦ τοῦ Οὐρανοῦ», ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ ἄρχισε νὰ τὸν παρακαλῆ καὶ λυπηθῆ τὸν πατέρα του.

Ὁ αυτοκράτορ παραξενεύτηκε γιὰ τὴν αὐθάρητη παρουσίαν τοῦ νέου ἐνώπιόν του, κ' ἀφοῦ τὸν διέταξε νὰ σηκωθῆ, τὸν ἐρώτησε:

—Γιατί ἔστειλες νὰ παρουσιαστῆς ἀντικανονικῶς ἐνώπιόν μου καὶ δὲν ἔκαμες ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι πολῖτες;

Ὁ μικρὸς ἀπάντησε μὲ θάρρος, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρῶς ὑποθέσεως, ποὺ δὲν ἐπαδεῶντο καμμίαν βραδύτητα.

—Ὁ πατέρας μου καταδικάστηκε σὲ θάνατον καὶ σὲ λίγο πρόκειται νὰ θανατωθῆ, εἶπε. Ἦρθα, λοιπὸν ἐδῶ νὰ παρακαλέσω τὸν αυτοκράτορα νὰ διατάξῃ τὴν ἀναστολή τῆς ἐκτελέσεως τοῦ πατέρα μου καὶ νὰ δεχθῆ ἔμμενα στὴ θῆσιν ἐκεῖνον!

Τὰ λόγια αὐτὰ συνεζήνησαν τὸ Γού-Τι, ὁ ὅποιος, θέλωντας νὰ βεβαιωθῆ ἂν ἡ ἀπόφασιν τοῦ νέου ἦταν εὐλαβική, ἢ ἦταν ἀπλῶς ἓνα τῆχνασμα γιὰ νὰ σώσῃ τὸν πατέρα του, ἐκάλεσε ἓναν ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του καὶ τοῦ εἶπε:

—Πάρε τὸν νέον αὐτὸν καὶ ἐξέτασέ τον νὰ ἰδῆς ἂν ἡ ψυχὴ του εἶνε ἀποφασιστικῆ, ἂν πράγματι ἀγαπᾷ μέχρις αὐθυσίας τὸν πατέρα του, ἢ ὑποκρίνεται.

Τότε ὁ νέος φώναξε θαρρετῶ καὶ τόμα:

—Ἐξείνὸ ποὺ ἀποφάσισα εἶνε ἀποτελεσματικῶν δικῶν μου σκέψασον καὶ κανένας δὲν μοῦ ἐνέπαινε τὴν ἰδέαν νὰ προσέβωμ τῆ ζωῆν μου γιὰ τὸν πατέρα μου. Τὸ ζήτημα τοῦ θανάτου εἶνε πολὺ σοβαρὸ καὶ δὲν ἐπιδέχεται φιλανθρωπίαν ἢ ἐπιπολαιότητες. Δὲν ὑπάρχει βέβαια κανεὶς στὸν κόσμον, ποὺ νὰ μὴ φοβᾷται τὸ θάνατον. Ἐγὼ ὅμως, γιὰ νὰ σώσω τὸν πατέρα μου, ἐπιθυμῶ νὰ ὑποστῶ τὴ φοβερὴ αὐτῆ θυσίαν!...

Ὅταν ὁ Γού-Τι ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ νέου αἰσθάνθηκε τέτοια συγκίνησι. Ὡστε διατάξε ἀμέσως νὰ ἀποφυλακισθῆ ὁ κατάδικος μανδαρινὸς καὶ νὰ ἀποδοθῶν δημοσίως τιμὴς στὸν νέον ἐκεῖνον γιὰ τὴν ὑπεροχὴν φιλοστοργίας του.

Ἡ παραπάνω ἱστορία εἶνε πολὺ διαδεδομένη κ' ὡς σήμερον ἀκόμη στὸν κινεζικὸ λαόν.

σ' αὐτὸ ἓνα μικρὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα. Μιά βελὸν τὴν αὐτοῦ τοῦ ὄργανου μεταφῆρε τὴν ἀντίστασιν τῆς ἐπιδημιῶδου στὸν ἠλεκτρισμὸν, ὅταν ἀπανάτῃ ὁ ἐξεταζόμενος στὴς διάφορες ἐραυτήσεις ποὺ τοῦ κάνουν. Ἄν λέει ψέμματα, ἡ βελὸν σημαίνει μεγαλιότερη ἀντίστασιν τῆς ἐπιδημιῶδου στὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα ἢ ταραχὴν τὸν αὐτὴ καταγράφεται μὲ μιὰ ἄλλη βελὸν ἐπάνω σ' ἓνα φύλλον χαρτιοῦ, μὲ θετλασμένους γραμμίτις, ὅπως εἶνε ἡ γραμμίτις τοῦ σεισμολογίου...

Ὁ περιήρμος ὀπίσθεν καθηγητῆς Βόλλιμπερ, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀναπόλεως, ἔχει ἀνακαλύψει ἓνα τελειότερον κίτρινον ὄργανον, τὸν «πνευμονοκαρδιοσφυγμογράφον» ἢ «τὴ μηχανὴν ποὺ σὲ κάνει νὰ λῆς τὴν ἀλήθειαν». Διαλέξει ὅτιο θέλεις ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο ἀμερικανικὰ ὀνόματα.... Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν... Σημασία, καὶ μεγάλη μάλιστα, ἔχει τὸ ἴδιον τὸ μηχανήμα, τὸ ὄπλον, ὅπως ἐξηγεῖ ὁ καθηγητῆς Βόλλιμπερ, εἶνε μιὰ ἐφευρέσις ἢ ὁποῖα καταγράφει συγχρόνως τὴν ἀνάπνοσιν, τὴν ἀρτηριακὴν πίεσιν καὶ τὴν ἐντασιν τοῦ σφυγμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ ἀντιθέσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ αὐτὴς τῆς τριπλῆς λειτουργίας τοῦ ὄργανου μας σημαίνονται μὲ καμπύλας ἢ μὲ θετλασμένους σ' ἓνα φύλλον χαρτιοῦ, ὅπως καὶ στὸ ὄργανον τοῦ Γερμανοῦ ὄπισθενος Βέχσλερ. Κάθε λοιπὸν ἐρώτησις ποὺ τίθεται στὸν ἐξεταζόμενον, ποὺ προκαλεῖ μιὰ κάποια συγκίνησι. Ἡ συγκινήσεις αὐτὴς καταγράφονται στὸ χαρτὶ μὲ διαφορετικὸν τρόπον, ἀνάλογως τῆς φύσεως τὸν — φόβος, θυμὸς, ἀπογοήτεσις — καὶ διαβάζονται εὐκόλως, ὅπως διαβάζει κανεὶς ἓνα βιβλίον!... Ἐνας ἀκόσως τώρα μπορεῖ βεβαίαν νὰ ταραχθῆ στὴν ἀρχὴν σιγά-σιγά ὅμως, ὅσο προχωρεῖ ἢ ἀνακρίσις, θὰ ἰσχυρῶς, ἐνῶ ὁ ἔνοχος ἢ ὁ ψεύτης, ὅσο κ' ἂν εἶνε ψύχραιμος στὴν ἀρχὴν, θὰ ἐκνευρισθῆ στὸ τέλος καὶ θὰ προδώσῃ τὴν κρυφὴν συγκίνησιν του...

Τὸν «πνευμονοκαρδιοσφυγμογράφον» λοιπὸν, ἂν καὶ δὲν εἶνε ἀκόμη τελειοποιημένον, τὸν μεταχειρίζονται σήμερον οἱ Ἀμερικανοὶ ἀστονομικοὶ καὶ τὸν θεωροῦν ὡς τὸν καλύτερον συνεργάτην τους, ὅταν ἀνακρίνουν τοὺς τρομεροὺς «κρίματες», ποὺ μποροῦν νὰ ξεγελάσουν ἀκόμη καὶ τὸ διάβολον!...

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

—Ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾷμε ἔχει πάντοτε δίκην.

—Ἡ γυναίκες ποὺ ξέρουν νὰ μισοῦν, εἶνε ἢ μόνες ποὺ ξέρουν καὶ ν' ἀγαποῦν.

—Ἡ λίπη τῆς χήρας ἀρχίζει τὴν Κυριακὴ καὶ τελειώνει τὴν Τετάρτη.

—Ἡ λογικὴ εἶνε ἀνίκανη νὰ λύσῃ τὰ ζήτηματα τῆς καρδιάς.

—Ἡ πιστεῖς ποτὲ δτι ἡ καρδιὰ δὲν ἔχει καὶ λίγο πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα ὅμως δὲν ἔχει διῆλον καρδιάν.

—Στὴν γυναίκα ποὺ ἀγαπᾷ ἀληθινὰ λείπει ἡ φιλαρθεσία.

—Ἡ γυναίκα πνευματικῶς ἀποτελεῖ συνεχὴ ἀγωνία γιὰ τὸ σῆμα τῆς καὶ διαρκῆ εὐχαρίστησι γιὰ τοὺς ξένους.

—Τὸ αἶσθημα, ἡ ἀγάπη, ὁ πόνος, ἡ ἀφροσύσις θὰ εἶνε πάντοτε ἢ ζωὴ τῆς γυναίκας.

—Ἡ εὐγλωττία τῶν γυναικῶν συνίσταται περὶ πάντων στὸν τόνο τῆς φωνῆς τῶν, στὸ βλέμμα τῶν καὶ στὴς χαριτωμένους τῶν κινήσεις.

—Ἡ γυναίκα, ποὺ δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀπῶλον στὴς κινήσεις τῆς, δὲν ἔχει ψυχὴ.

—Ἡ γυναίκα, ὅπως ὅλα τὰ ἀδύνατα ὄντα, δὲν τοῖμας νὰ εἶνε ἰσπερβολικὰ τολμηρῆ. (Μαρία Βαυλιέη)

—Ἡ μεγαλιότερη ἠδονὴ γιὰ τὴ γυναίκα, ἐκτός ἀπ' τὴν ἀγάπην, εἶνε ἡ ὑποταγή. (Δουροῦ)

—Ὁ ἔρως μοιάζει μὲ τῆς ἐπιδημιῶς: ὅσο περισσότερο τῆς φοβᾷται κανεὶς, τόσο περισσότερο κινδυνεύει νὰ προσβληθῆ ἀπ' αὐτὴς... (Σαμφροῦ)

—Ὅταν μιλάτε γιὰ ἔρωτα μὲ μιὰ γυναίκα, νὰ θυγῆτε ἀφορητικῶς τὸ θῆμα σας... Ἡ γυναίκες προτιμοῦν νὰ μαντεύουν δτι τοὺς λέν γιὰ τὸν ἔρωτα, παρὰ νὰ τὸ ἀκούουν. Τοὺς ἀρέσει — ὅπως εἶπεν ἓνας μεγάλος κατακτητῆς γυναικῶν — ν' ἀφάνουν τὴν καρδιάν τους νὰ περπατῆ στὴ σκιά. (Ζουκετῶ)

—Ὁ ἔρως, ἢ μάλλον ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐμπνεύσουν τὸν ἔρωτα, δίνει εἰς γυναίκες ἓνα σωρὸν ἐλαττώματα — ὅσα ἀκριβῶς ἀγαμει ἀπ' τὸν ἄντρα. (Σούανερ)

—Ἄν παραδεχθῶμε πὺς ἡ ζωὴ εἶνε λουλοῦδι, ὁ ἔρως εἶνε τὸ μέλι ποὺ τραγεῖται ἀπ' αὐτό. (Β. Οὐγκῶ)

Στὸν ἔρωτα, τὸ θῆμα πάντα θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἔνοχου. Γι' αὐτὸ καὶ εἶνε πρόθυμον νὰ ταπεινωθῆ. (Ἰούλιος Σαντῶ)

—Κάθε καινούργιος ἔρωτας ἔχει ἀνεπάρκεια θεώληγρον. Γιατὶ ὅλη ἡ εὐχαρίστησι τοῦ ἔρωτος βροσκαλεῖ τὴν ἀλλαγὴν. (Μολιέρος)

—Μπορεῖ κανένας νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα, σὲ ὁποιαδήποτε ἡλικίαν κ' ἂν βροσκαλεῖται. Ὅταν εἶνε νέος, μιλεῖ στὴν καρδιάν ἀπευθυνόμενος στὴς αἰσθήσεις· ὅταν πάλι εἶνε ἡλικιωμένον, μιλεῖ στὴς αἰσθήσεις ἀπευθυνόμενος στὴν καρδιάν!...

(Ρετίφ ντε Μπερετόν)

—Ὁ ἔρως εἶνε κάτι ποὺ ἔργεται ἀπὸ κάτω, καὶ ποὺ τελειώνει κίτρινον!.... (Ντιυλιῶ)

—Ἄλλο ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πάθη, ὁ ἔρως εἶνε ἐκεῖνον ποὺ ἀντιπύθεται περισσότερο στὴ λογικὴν, ποὺ φέρνει περισσότερην ἀνησυχίαν στὴν ψυχὴ καὶ ποὺ τὴν παρασέρνει στὰ μεγαλιότερα πάθη. Δὲν ὑπάρχει καμμία σχεδὸν διαφορὰ μεταξὺ ἔρωτος ἐρωτευμένου κ' ἐνός παράφρονος. Γιατὶ, νὰ μὴν ἡ παραφροσύνη σκοτίζει τὸ μυαλόν, κ' ὁ ἔρως ὅμως σκοτίζει τὴν κρίσιν καὶ τὸ λογικόν.

Ἄν θελήσομε νὰ παρακολουθήσομε μερικὸς ἐρωτευμένους, θὰ παρατηρήσομε ὅτι ὁ ἓνας νοιάθει ἔρωτα γιὰ ἓνα πρόσωπον, κάθε ἄλλο παρὰ χαριτωμένον, ὁ ἄλλος νοιάθει μίσος γιὰ ἓνα πρόσωπον ποὺ θῆξιζε ἐν τούτοις νάγαπηθῆ!... Ἄλλος πάλι βροσκαλεῖ ὄρατον ἓνα πρόσωπον ἄσχημον, ἐνῶ ἓνας τέταρτος βροσκαλεῖ ἄσχημον ἓνα πρόσωπον ὄρατον. Ἄλλοι περιφρονοῦν πρόσωπα ποὺ θῆξιζαν ὅλη τὴν ἐκατημέρι τῶν, κ' ἄλλοι ἐκτιμοῦν πρόσωπα ἄσια περιφρονητέως. Ὑπάρχουν ἐρωτευμένοι ποὺ τρέχουν κατὰπρὸν πρόσωπον ποὺ τοὺς ἀποφεύγουν, ἐνῶ ἄλλοι ἀπεναντίας ἀποφεύγουν πρόσωπα ποὺ τοὺς καταδιώκουν μὲ τὸν ἔρωτά τους. Καὶ τυρλοῦ ἀκόμη θὰ μπορούσαν νὰ κάνουν καλύτερην ἐλογίαν στὸν ἔρωτα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρελλοὺς.

Ἐάν παραδεχθῶμε, λοιπὸν, ὅτι τὸ λογικόν εἶνε τὸ μεγαλιότερον ἀπὸ τ' ἀνθρώπινα ἀγαθὰ, τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος ποὺ μᾶς κάνει νὰ τὸ χάνομε, εἶνε ἡ μεγαλιότερη συμφορὰ ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς τύχῃ! (Δις ντὲ Σιντερό)

—Γιὰ νὰ πεισθῆ κανένας πὺς παρὰλόγον εἶνε τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος, ἀρεῖ νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τί κινουνοῖται: ἓνα βλέμμα, ἓνα τίποτε εἶνε, γὰ τὸν ἐρωτευμένον, τὸ κορμῶνον τῆς εὐτυχίας, τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν ἐπιπολῶν του, ἢ πληροκμῆ γιὰ ὅλα ὅσα ἔχει ὑποφέρει! Γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ἓνας ἐρωτευμένον τὸς σπουδαίους αὐτοὺς «θησαυρούς», ἀναστενάξει, κλαίει, ὑψίστατα τὰ πάντα, χροῖς νὰ παραπονεθῆ ποτὲ, βροσκαλεῖται σὲ μιὰ διαρκῆ ἀνησυχίαν, χάνει τὴν ὄρεξιν καὶ τὸν ἴπνον του, δὲν μιλεῖ, δὲν γελά, εἶνε χλωμὸς, ἀδύνατος, ὄνειροπῶλος καὶ μελαγχολικὸς... (Δις ντὲ Σιντερό)

—Ἡ ἔρημια τρέφεται μὲ τὸν δηλητήριον, μὲ τὸ ὁποῖον ποτίζει καὶ τὴν ψυχὴν τὴν ὁποῖαν ἔχει κερμεύσει. (Δις ντὲ Σιντερό)